

Jornada sacerdotal

El passat 26 de març era Dimarts Sant i aquest dia, tradicionalment, el nostre Bisbat celebra la Missa Crismal.

Enguany, la celebració ha tingut un to especial perquè també el nostre senyor bisbe celebrava les seves noces d'or. L'han acompanyat els mossens Josep A. Jové, Joaquín Lax i Josep Moré, ordenats sacerdots l'any 1963. Igualment, el P. Jacint Casanovas i el germà Andrés Huzmán, ambdós jesuïtes.

Per aquest motiu, ben bé un centenar de sacerdots (entre ells, 12 religiosos) ens vàrem aplegar per conviure fraternalment durant el matí.

Vam començar resant l'ofici de Lectura. Més tard, vam escoltar la conferència de Mn. Esquerda que ens va convidar a enamorar-nos de Crist com

a premissa única per a la nova evangelització. Ens va obrir, també, a l'horitzó de l'Església universal, tot recordant-nos que la fe cristiana no es troba només a Europa i que no en tots els països del món es viu la crisi de vocacions del nostre continent. Va ser una alenada d'aire fresc recordar que pertanyem a una Església universal. I vam acabar el matí compartint l'àpat de migdia.

Per la tarda, en la Missa Crismal vam manifestar la nostra comunió sacramental amb els germans sacerdots i amb el nostre bisbe. Allí, els sacerdots i el mateix bisbe vam renovar el nostre compromís de viure a fons el sacerdoci i de lliurar-nos, totalment i sense reserves, al servei del poble cristià.

Mn. Jaume Pedrós

Mons. Salvi Huix Miralpeix, bisbe màrtir de Lleida «Visqué estimant, morí perdonant»

El dijous **13 del proper octubre** serà beatificat, juntament amb més de 500 màrtirs de tot l'Estat espanyol, entre els quals dos mossens de Lleida (Josep Nadal, de Bell-lloc, i José Joran, d'Azlor, Osca; també 68 maristes, 19 mercedaris, 4 carmelites i un mossèn d'Urgell, Pau Segalà. De tots aquests s'ha instruït el procés des del Bisbat de Lleida, on es guarda tota la documentació.

La beatificació serà a **Tarragona**, una de les primeres ciutats martirials (recordem el martiri de sant Fructuós, Auguri i Eulogi, l'any 259).

En aquest Any de la Fe, els màrtirs se'ns presenten com a testimonis qua-

lificats. La mateixa paraula «màrtir» vol dir testimoni. Van preferir renunciar a la vida abans que renegar de la fe. **Testimonis de la fe.**

I testimonis de la caritat.

De molts en tenim constància. Van morir perdonant a aquells que els mataven. Van passar d'aquesta manera per damunt de bàndols i ideologies. Els màrtirs són,

així, elements molt valuosos de reconciliació.

Oportunament, a través d'aquest *Full Dominical* i altres mitjans de comunicació, es donarà coneixement dels actes concrets que es realitzin a Tarragona i a Lleida, i es donaran totes les oportunitats per a participar-hi.

Mn. J.R. Ezquerria

AJUDANT A VIURE

Una necessitat: evangelitzar

És molt comú en àmbits eclesials parlar i proposar-se accions evangelitzadores, i penso que el camí pasqual d'aquest Any de la Fe hauria d'aprofitar-se, si més no, per a fer una certa avaluació: som evangelitzadors? En què, com, quan i on?

Sabem que la millor manera d'evangelitzar («d'illuminar-ho tot des de l'Evangeli») és un testimoni co-

herent de vida i de paraula, en permanent contrast amb allò que sant Pau anomena «els dominadors d'aquest món de tenebres» (Ef 6,12).

He rellegit el cap. 7è de la Constitució Conciliar «Lumen Gentium» del Vaticà II on s'insisteix en la funció que tenim tots els batejats, per pròpia vocació, de cercar el Regne de Déu, ocupant-nos de les coses temporals i ordenant-les segons el projecte de Déu..., guiats per l'esperit evangèlic..., des de dins, a manera de llevat.

Al mateix temps, se'ns demana «consagrar» totes les realitats humanes i convertir-les en sacrificis espirituals, que s'ofereixen al Pare en la celebració de l'Eucaristia en unió amb Jesús.

Es tracta, doncs, de la necessària ordenació justa de les estructures i institucions temporals per reconduir el món cap a Déu: tot el que implica la relació entre nosaltres (la família, la cultura, la vida social, l'art, la política, les associacions, la vida administrativa, la vida sindical, l'economia...) i tot allò que constitueix la nostra relació amb la natura (el treball, la transformació de matèries primeres, el treball científic o tècnic...).

Què estem disposats a «fer» —«entre tots i per al bé de tothom»— a fi de «rescatar» la nostra respectiva parcel·la, sumant-nos a la construcció d'un món cada dia més d'acord amb el voler de Déu manifestat en Jesús?

Cal sortir de les xarxes del nostre jo i de totes les reduccions «religioses» habituals i buscar en la Bíblia testimoniatges autèntics de creients: veurem que tots ells experimenten un

contrast interior davant les perspectives de la fe, que els demana de vegades un desarrelament exigent. I això provoca crisis, perquè Déu intervé en la nostra vida però no ens treu el pes de la nostra condició humana.

Llegiu la carta als cristians Hebreus quan parla de la fe, glossant la vida d'alguns testimonis (He 11,8-10.17-19.35-38). Indiscutiblement és un llenguatge dur que no voldran escoltar aquells que busquen un Déu consolador que vingui a donar tranquil·litat a la seva vida, o que s'envolten en un munt de proteccions asseguradores que els estalviï el risc de l'existència.

I aquest llenguatge, més tard, serà reafirmat per sant Pau (1Cor 4,9-13.16) parlant dels apòstols seguidors de Jesucrist, duent-nos a mirar i entendre la fe com un camí difícil en el que les seguretats humanes desapareixen i ens deixen sols davant Déu, el qual no perquè ens estima deixa de ser menys exigent.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

JORDI LÓPEZ CAMPS

Vida quotidiana

Jordi López publica cada dia en el seu blog (*Vita Moleskine*) una nota breu en la qual intenta expressar el que sent i quins sentiments li provoquen determinats fets. «Són pensaments molt espirituals o religiosos, i també són anàlisis polítiques fetes des d'una lectura particular: la meua sensibilitat per la justícia social i la fraternitat», assegura. Aquests comentaris els ha recollit en el llibre *La vida en un blog* (Ed. Claret).

Què li preocupa més des del punt de vista espiritual i religiós?

La indiferència davant l'experiència interior i la possibilitat de descobrir el sentit transcendent de la vida. M'inquieta l'ambigüitat davant d'algunes virtuts que considero bàsiques per humanitzar la societat. Sento desassossec en comprovar l'excessiu interès que moltes persones tenen per algunes futileses.

El llibre fa pensar. Són petites confessions, els articles?

És una manera de contemplar la realitat i meditar sobre com la vida m'interpel·la. Cada escrit és una petita pregària. Així comparteixo amb altres persones les meves inquietuds i afirmo la meua fe. És un petit despullament interior, ja que pretenc ser al més sincer possible.

Aquestes reflexions, el fan créixer en la fe?

La fe creix dia a dia des del moment en què és viscuda com un camí cap a Déu i un compromís misericordiós i compassiu amb les altres persones. El meu blog està presidit per aquesta preocupació de trobar Déu a través de Jesús, i de l'amor al proïsme. Això es fa present tant en parlar d'aquells aspectes que donen sentit a la meua vida, com en les meves reflexions sobre alguns dels aspectes que permeten construir una societat més justa.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Dues formes de visibilitat: caritat i litúrgia

El projecte del messianisme de Crist és el creixement de la persona humana a semblança del mateix Jesucrist. Podem dir que va «del cor de l'home al Regne de Déu, perquè allò que comença en el cor de l'home es fa real en el món exterior. La comunicació de l'Esperit Sant fa que el cristianisme sigui una religió de transfiguració de la persona.

El canvi propiciat per l'Evangeli comença per l'interior de l'home —pel cor— de tal forma que consisteix en la imprevisible recepció de la vida de Déu o comunicació de l'Esperit al fons del cor humà.

Però ràpidament s'ha d'afegir que l'ètica —que forma part intrínseca de l'acció humana inspirada per Déu— ha de propiciar un canvi en la societat que arribi al bé de tots: al bé comú. De tal forma que es creïn en la societat aquelles xarxes de justícia que arribin als més desvalguts. Així ho reclama l'ètica de la misericòrdia humana i la nova vida del cristià, regida per la misericòrdia divina.

Aquesta darrera part, centrada en el Poble de Déu, té, a més de la caritat, una altra dimensió: la litúrgica. Hem vist i veurem encara un esbós de la dimensió de caritat i de servei que duu a la fraternitat universal. Respon a la *diakonia* com un dels tres elements bàsics de la missió de l'Església: *kerigma* o evangelització, litúrgia i *diakonia*, igual a caritat i servei.

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

HECHOS DE VIDA

Sin alegría no hay vida espiritual

FW. Faber, eclesiástico inglés, ministro anglicano convertido al catolicismo y ordenado sacerdote, con experiencias en comunidades anglicanas y católicas, en la era victoriana en que lo poseían todo aunque vivían en la hipocondría —una gran sensibilidad del sistema nervioso, con tristeza habitual—, enseñaba:

- La alegría es uno de los elementos más importantes de la vida espiritual.
- Muchos que se detienen en la vida espiritual, en el seguimiento de Jesús o de su vocación, o bien se apartan del camino... es porque les falta alegría.
- La redención fue destinada a devolver la alegría.
- La alegría nos enseña a ser amables, cariñosos, buenos, generosos, serviciales con los demás.
- La alegría es el ambiente de todas la virtudes heroicas.
- La alegría es lo primitivo, lo original, lo eterno.
- ¿Cuál es el fin de la creación y de la redención sino la participación en la alegría de su Señor?

Mons. Kepler afirmaba:

- La alegría es indispensable para la salud física. La alegría es indispensable para la salud espiritual.

J.M. Alimbau

LA FAMÍLIA, AVUI

Els avis, transmissors de valors

La família és lloc de confluència de generacions. Antigament a la llar hi convivien pares, fills i avis. Era un deure dels fills cuidar dels grans. La família oferia recursos als avis, responia a les seves necessitats. A la vegada, la convivència amb els grans facilitava la transmissió de valors i d'actituds: el respecte, l'atenció i l'amor envers els avis, tradicions i història de la família, les seves experiències...

Actualment són poques les famílies en les quals conviuen tres generacions a causa dels pisos petits, la feina dels dos cònjuges, les ànsies de llibertat, etcètera. Moltes persones grans s'han fet a la idea que han d'anar a passar els darrers anys a una residència. No volen ser un destorb per als seus fills.

Els canvis no signifiquen que els avis s'hagin d'apartar de la vida social. La pèrdua de la convivència ho és també de valors tals com els de la tendresa, la coherència i el compromís, la fidelitat, l'amor desinteressat i generós, la fe i l'esperança. Però la seva presència ja és, en ella mateixa, un valor: són testimonis que la vida és un camí. A nivell espiritual, els avis, en moltes famílies, realitzen una tasca única: ser els grans catequistes i transmissors de la fe.

Molts avis experimenten la soledat. Necessiten l'escalaf dels fills i dels néts. Ells són membres vius de la societat i de la família. De com són tractats pels seus fills, els més joves aprenen quin valor dóna la societat i la família a les persones grans. En el tracte als avis hi ha en joc saber quin valor es dóna a la vida, com la vetllem i com serem tractats en el futur també nosaltres.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 22. Dilluns** [(litúrgia hores: 4a setm.): □ Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.
- 23. Dimarts** [■ Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456).
- 24. Dimecres** [□ Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622).
- 25. Dijous** [■ 1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau.
- 26. Divendres** [□ 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell.
- 27. Dissabte** [□ Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947).
- 28. ✚ Diumenge vinent**, V de Pasqua [(litúrgia hores: 1a setm.): □ Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor.

Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Jesucrist, Bon Pastor.
Escultura cristiana del segle III, Museu del Louvre (París)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge siguieron hasta Antioquia de Pisidia; el sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos practicantes se fueron con Pablo y Bernabé, que siguieron hablando con ellos, exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra de Dios.

Al ver el gentío, a los judíos les dio mucha envidia y respondían con insultos a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron sin contemplaciones: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te haré luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el extremo de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y los que estaban destinados a la vida eterna creyeron.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y devotas y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron del territorio. Ellos sacudieron el polvo de los pies, como protesta contra la ciudad, y se fueron a Iconio. Los discípulos quedaron llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

«El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades.» R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y uno de los ancianos me dijo:

«Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono será su pastor, y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Dios enjugará las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Mi Padre, que me las ha dado, supera a todos y nadie puede arrebatarlas de la mano del Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

El Bon Pastor dóna la vida eterna

Som al diumenge del *Bon Pastor*. Cada any llegim un fragment del discurs de Jesús sobre ell mateix com a bon pastor de les ovelles que té confiades. El fragment evangèlic d'enguany és breu: constitueix la cloenda de la intervenció de Jesús.

En la tradició de l'Antic Orient Mitjà els governants dels pobles eren considerats *pastors* del seu poble. La mateixa sagacitat del pastor per conduir les ovelles sanes i estalvies fins a les aigües i els pasturatges amagats de la zona semidesèrtica de Judea i del Sinai li cal al rei per tal de guiar el poble entre els paranys de la política interior i exterior del regne. Els profetes Jeremies i Ezequiel van cri-

ticar els reis de Judà, qualificant-los de mals pastors.

Jesús, però, es presenta com el bon pastor, capaç de donar la seva vida per garantir la seguretat i la salubritat de les ovelles. En aquest fragment final del discurs, Jesús fa un pas endavant: no solament dóna la seva pròpia vida per defensar les ovelles dels llops, sinó que és capaç de comunicar a les ovelles la vida pròpia de Déu, anomenada en sant Joan *la vida eterna*. Aquesta vida és allò que el Pare li ha donat a ell mateix i que apareixerà de forma manifesta en la resurrecció: la vida plena i definitiva. Jesús ens pot donar la vida de Déu perquè «jo i el Pare som u», ens diu. Aquesta unitat amb el Pare fa que Jesús sigui capaç de comunicar-nos allò que té i que li és propi: la vida de Déu.

En la mesura que coneixem la seva veu, en la mesura que creiem en la seva paraula, en la mesura que el seguim, en la mesura que ens fem deixebles seus de paraula i d'obra, som ovelles del seu ramat; i ell ens reconeix, dóna la seva vida per nosaltres i ens fa el do de la vida eterna de Déu. Ja res no ens podrà arrabassar de Déu: «Ni els contratemps, ni la por, ni les persecucions... de tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima» (Rm 8,35.37).

També a nosaltres ens omple de confiança saber-nos conduïts per la mà de Jesucrist, plens de la seva vida eterna enmig de les realitats inestables d'aquest món, fins a la pasqua definitiva.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

V. Cal viure la fe

ANY DE LA FE 2013

«Patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat». Ni que sigui el temps de Pasqua ens farà bé recordar-ho: «patí..., fou crucificat...». Cal mirar la creu de Crist o, millor dit, cal mirar Crist clavat a la creu. Recordem: «Quan jo sigui enlairat entre el cel i la terra, atrauré tothom cap a mi.»

La creu, des que Crist hi morí, ha deixat de ser instrument de suplici per transformar-se en instrument de salvació. Aquesta transformació és deguda al «motiu». Aquest fou l'amor. L'amor és capaç de transformar-ho tot en la nostra vida.

Aquesta mirada al Crist de la creu ha estat, a través de la història, la que ha suscitat els més grans heroïsmes; és la mirada que està a l'arrel del camí de santetat que han emprats molts cristians. Sant Tomàs d'Aquino demanava, ja a punt de morir, que li portessin el «seu llibre»; els deixebles n'hi anaven portant un darrere l'altre, fins que van encertar: li van portar un Crucifix: «Aquest és el meu llibre —digué Tomàs—; aquí ho he après tot.» Deia sant Pau: «Quant a mi, Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist; en ella és com si el món fos crucificat per a mi, i jo, per al món.»

Ens cal cantar, amb els llavis i amb el cor allò de «No fixeu els ulls en ningú més que ell». En els moments de joia i de trist, en l'èxit i en el «fracàs», en els moments de generositat i en els de covardia i pecat. Tothom que miri Jesús i cregui en ell no morirà, sinó que tindrà vida eterna.

Fem-ne experiència. I experiència constant.

Mn. J.R. Ezquerro

Concert de música sacra a la Catedral de Lleida

La Catedral Nova, el darrer dissabte de març, es va omplir en motiu del concert celebrat en benefici del «Projecte dels Habitatges Socials» de l'antic Seminari per a famílies desnonades. Organitzat pel

Petit Cor de la Catedral, en col·laboració amb professors i alumnes del Conservatori de Música, va ser dirigit per Mn. Joaquim Mesalles.

Lleida va tornar a demostrar que és solidària i va respondre a la crida feta davant del greu problema social de famílies afectades pel desnonament del seu habitatge.

«Entre tots i totes i per al bé de tothom» és l'eslògan que la quarantena de voluntaris que hi treballen es varen posar des de l'inici per aconseguir l'objectiu final. Amb aquest concert s'ha demostrat que és possible. Aquest va cloure amb unes paraules del bisbe Piris, agraint la col·laboració dels cantaires i músics, com també de tots els assistents.

Les aportacions de la fila cero amb les dels assistents han sumat 5.671 €.

A totes les persones que ho han fet possible de manera generosa, MOLTES GRÀCIES!

Viatge de fi de curs de l'IREL: PELEGRINATGE A TERRA SANTA «EL VIATGE DE LA TEVA VIDA»

Organitzat per la «Confraria de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç»
Amb la col·laboració de l'IREL
Del 14 al 21 d'octubre de 2013
Preu: 1.480 €/persona en habitació doble
Data límit d'inscripció: abans del 30/6/2013
Informació, inscripció i reserves:
Manuel Rodríguez Martín
Tels. 973 239 225 - 666 872 920

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 21 d'abril. 4t diumenge de Pasqua:**
—Dia Mundial de Pregària per les Vocacions.
—Trobada de Monitors de Catalunya (MCECC), a Salou.
—A les 18 h, Diumenges de Pel·lícula a la Mariana.
—A les 19.30 h, Eucaristia a la Catedral. Sagraments de la Iniciació Cristiana pels Catecúmens.
- **Dilluns, 22 d'abril:**
—Trobada de mossens de Catalunya a Poblet.
—A les 21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Dimarts, 23 d'abril: St. Jordi, patró de Catalunya.**
- **Dijous, 25 d'abril:**
—Pelegrinatge diocesà a Fátima (25 al 2 maig).
—A les 17.30 h, els confirmands de la Pquia. de Sant Martí visiten el Sr. Bisbe.
- **Divendres, 26 d'abril**
—A les 18 h, Lectio Divina a la Pquia. de Sant Martí.
—A les 20 h, els confirmands de la Pquia. d'Aspa visiten el Sr. Bisbe.
- **Dissabte, 27 d'abril: Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya.**
—A les 9 h, Eucaristia al Cambril de la Mare de Déu.
—A les 18 h, Lectio Divina a la Pquia. de Santa Maria Magdalena.
—A les 19.30 h, visita espiritual a la Catedral.
—A les 20 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.
- **Diumenge, 28 d'abril. 5è diumenge de Pasqua:**
—12è Aniversari de l'Ordenació Episcopal de Mons. Joan Piris.
—A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Pquia. de Montserrat.
—A les 18 h, concert de la Coral Guineana a la Pquia. de Sant Andreu.

AYUDANDO A VIVIR

Una necesidad: evangelizar

Es muy común en ámbitos eclesiales hablar y proponerse acciones evangelizadoras, y pienso que el camino pascual de este Año de la Fe debería aprovecharse, al menos, para hacer una cierta evaluación: ¿somos evangelizadores? ¿en qué, cómo, cuándo y dónde?

Sabemos que la mejor manera de evangelizar («de iluminarlo todo desde el Evangelio») es un testimonio coherente de vida y de palabra, en permanente contraste con lo que san Pablo llama «los dominadores de este mundo de tinieblas» (Ef 6, 12).

He leído el capítulo 7.º de la Constitución Conciliar «Lumen Gentium» del Vaticano II donde se insiste en la función que tenemos todos los bautizados, por propia vocación, de buscar el Reino de Dios, ocupándonos de las cosas temporales y ordenándolas según el proyecto de Dios..., guiados por el espíritu evangélico..., desde dentro, a modo de levadura. Al mismo tiempo se nos pide «consagrar» todas las realidades humanas y convertirlas en sacrificios espirituales, que se ofrecen

al Padre en la celebración de la Eucaristía en unión con Jesús.

Se trata, pues, de la necesaria ordenación justa de las estructuras e instituciones temporales para reconducir el mundo a Dios: todo lo que implica la relación entre nosotros (la familia, la cultura, la vida social, el arte, la política, las asociaciones, la vida administrativa, la vida sindical, la economía...) y todo aquello que constituye nuestra relación con la naturaleza (el trabajo, la transformación de materias primas, el trabajo científico o técnico...).

¿Qué estamos dispuestos a «hacer» —entre todos y para el bien de todos— a fin de «rescatar» nuestra respectiva parcela, sumándonos a la construcción de un mundo cada día más de acuerdo con el querer de Dios manifestado en Jesús?

Es preciso salir de las redes de nuestro yo y de todas las reducciones «religiosas» habituales y buscar en la Biblia testimonios auténticos de creyentes: veremos que todos ellos experimentan un contraste interior ante las perspectivas de la fe, que les pide a veces un desarraigo exigente. Y esto provo-

ca crisis, porque Dios interviene en nuestra vida pero no nos quita el peso de nuestra condición humana.

Leed la carta a los cristianos Hebreos cuando habla de la fe, glosando la vida de algunos testigos (He 11,8-10.17-19.35-38). Indiscutiblemente es un lenguaje duro que no querrán escuchar aquellos que buscan un Dios consolador que venga a dar tranquilidad a su vida, o que se envuelven en un montón de protecciones aseguradoras que les ahorre el riesgo de la existencia.

Y este lenguaje, más tarde, será reafirmado por san Pablo (1Cor 4,9-13.16) hablando de los apóstoles seguidores de Jesucristo, llevándonos a mirar y entender la fe como un camino difícil en el que las seguridades humanas desaparecen, dejándonos solos ante Dios, el cual no porque nos ama deja de ser menos exigente.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737